

Бр 050
26382

ЦЕНТР Європи

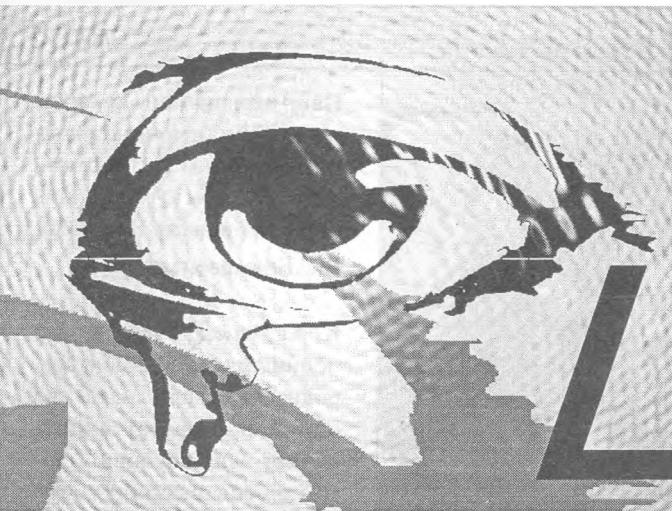
ЧИСЛО
1 (3)

Бр 050 | Центр Європи
Ц. 382

№1 (3)

ДАРУНОК від
В.С. Брюховесця

Наукова бібліотека
Університету
"Кієво-Могилянська
академія"

це

“ЦЕНТР ЄВРОПИ”

- * всеукраїнський молодіжний журнал
- * видається в Національному університеті
“Києво-Могилянська Академія”
- * назва, знаємо, претензійна, але не ми її
придумували

Особлива подяка Саші Заярній, Тані Діхтяр та коханій Адміністрації НаУКМА

Шановні друзі, спудей, викладачі та інші “человеці”!

Многостраждальний журнал “Центр Європи”, останній номер якого “представився” перед судом читачів у далекому травні 1996 року, тепер знову спробує виходити за підтримки того ж EJM Free Media Fund (Washington - Praha).

(продовження “редколегіальної передовиці” азс на стор.17)

Редакція існує в такому складі:

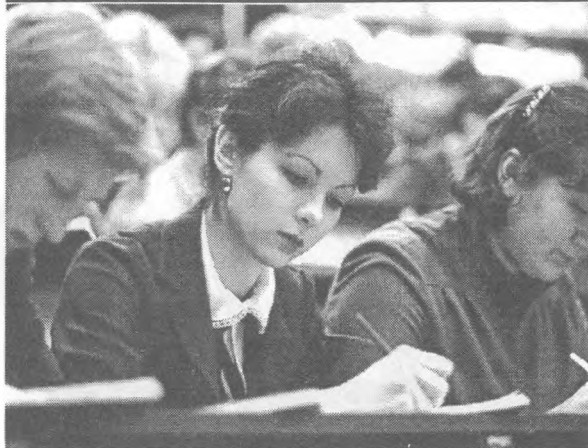
Бетлій Олена
Голесник Валентина
Логінова Галина
Нечай Олексій
Семків Ростислав
Соловій Галина
Головний редактор:
Семків Ростислав

Обкладинка -

Володимир Окрутний
Комікс -
Денис Король
Верстка за сприяння
Олеся Боднара

Адреса редакції:

м. Київ 253232
вул. Марини Цветаєвої 146/229
e-mail: rosty@queen.ukma.kiev.ua

Що таке студент — знає Президент

(В.С.Брюховецький: "Найбільшу ностальгію за студентськими роками навіває мені хлібний магазин...")

Гуртожиток- територія існування

Один молодий філософ сказав, що явище студентства - це спроба суспільства нейтралізувати агресію молоді, спосіб концентрації вибухонебезпечної енергії в університетах та інститутах.

Гуртожиток - величезний акумулятор. Енергія, мовби, аж бризкає з його отворів чи то громовими звуками року (рейву, кулджазу і т.д.), чи не менш

громовим реготом.

Розумове навантаження, що його отримує студент, не тільки не пригноблює його жагу до розгулу, а навпаки, мов пальне, підживлює її.

Дослідження довели, що у вузах, де найважче вчитися, відбувається найбільше гучних вечірок.

(стор.12-15)

Наші пізнавальні екскурси ми вирішили починати від першооснов і "першоперсон". Тому - ми в кабінеті у Президента НаУКМА В.С.Брюховецького.

Кор.: Пане В'ячеславе, Ви пройшли через студентські роки, викладали і зараз, на вершечку нашої академічної "світобудови", намагаєтесь впорядкувати студентську стихію; як би Ви визначили, що таке студент? Це соціальний, інтелектуальний чи, може, психічний стан?

В.Б.: Я би сказав, що студент - це вікова істота. На превеликий жаль, студентські роки швидко минають, і поки ти є студентом, ти навіть не усвідомлюєш, який це щасливий час для тебе... Тобто студент - молода людина, яка не усвідомлює щастливості своїх років.

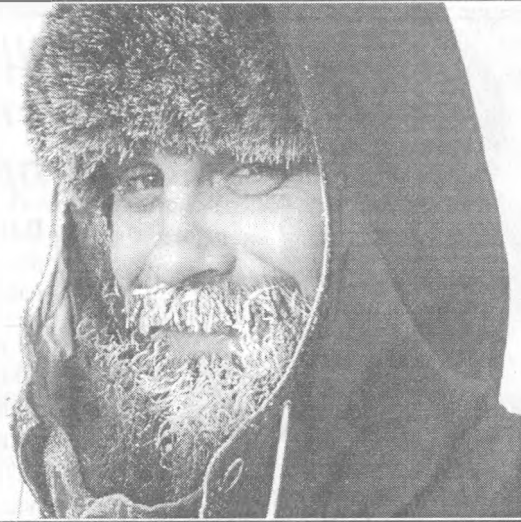
(стор. 4-6)

Архіваріус-
стор. 8-9

**“... Люби, і
нехай про це
говорить
твоє життя!”**

Саме з такими словами звернувся брат Роже з християнської спільноти Taïze до молоді всього світу, яка ось уже двадцять років підряд збирається на екуменічні (об'єднуючі) зустрічі, що відбуваються в різних країнах Європи на Новий рік.

(стор.16-17)

Masculinism: постановка проблеми.

Студентська богиня.

Студентство - чарівний світ зі своїми радощами, проблемами, законами і богами. Вірніше, з однією головною богинею - Шарою.

Щасливчики ті, хто сподобався вередунці Шарі, горе тим, кого Шара не любить!

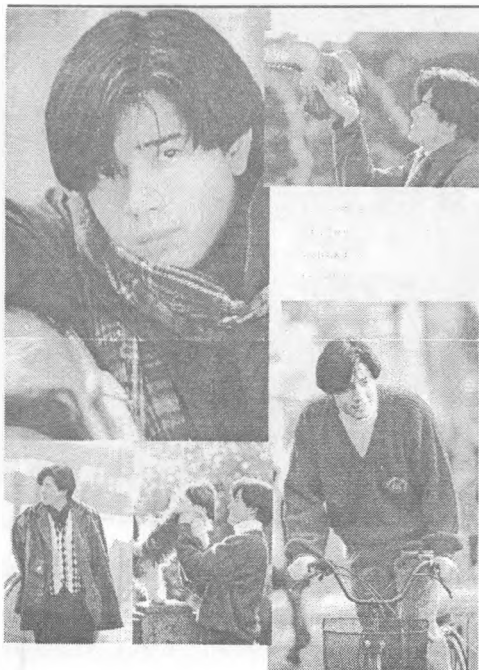
(стор. 6-7)

***Студентський
гороскоп-
до стор. 20***

Сучасна цивілізація є нівелюючою у своїй сутності. Надто велика чисельність населення, тоальний розвиток технології, що абсолютно потіснила природні циркуляційно-відтворюючі процеси, швидкість оперування інформативним полем залишають поодинокій людині мізерні шанси самоідентифікуватися в такому складному, постійно змінному, просторі. Через це маємо всезагальне почування самотності, алієнації,

що напрвду є ключовим пунктом самоусвідомлення в 20-ому ст. Пошуки особою власної сутності, через це, фактично приречені на фіаско, і це стосується як окремих характеристикних рис (характер, темперамент і т.д.) так і найзагальніших означників (національність, раса і ... стать).

(стор 18-19)

Що таке студент - знає президент?

В.Брюховецький: Я сам тоді не розумів, наскільки це прекрасно і наскільки... "проминально".

аби навчатися, як і вам, давали роботу. Нещодавно ми придбали диплом Академії 1787 року, і там у правому нижньому куті помітка, що виписаний він студентом таким-то, писарем Академії. Ось так він відробляв свої 200\$.

Кор.: А що відмінного, скажімо, між студентом 70-тих і студентом 90-тих?

В.Б.: Ну, сьогодні студентам матеріально важче, ніж було нам. Загальна ситуація така. З іншого боку, ви ось можете виступати у вільній пресі і писати, що завгодно. Нам таке і не снилося. Знаєте, я видавав підпільний журнал і, на щастя, не попався. Журнал був політичний, можна сказати "антирадянський", як ми тоді це уявляли. Вийшло всього 2 числа. Так от, двоє "читачів" спалили свій примірник: їм здалося, що за ними стежать.

Кор.: А чим ще запам'ятався вам студентський період життя? Про що згадуєте?

(В цьому місці розмови до кабінету несподівано входить ректор НаУКМА С.Іванюк, одногрупник Президента, і надалі допомагає йому згадувати).

В.Б.: Час тоді був, скажемо так, не дуже... Початок 70-тих - початок арештів. Викладачі слабенькі, за

Кор.: Студента можна назвати "вічним типом", що має певні постійні характеристики і особливості, залежні від конкретного часу, так?

В.Б.: Безперечно. Скажімо, постійна характеристика студента - це намагання всіма можливими і неможливими способами скласти сесію, навіть якщо він прекрасний студент. Я, наприклад, теж шпаргалками користувався, особливо зі "специфічних" курсів (як "Історія партії"), бо це було неможливо пам'ятати, коли який з'їзд... Шпаргалки - одна з констант студента. Але в кожного, навіть в найгіршого, є також потяг до знань...

Кор.: Якщо порівняти давнього і сьогоdnішнього "спудея" Академії, то...

В.Б.: В давній Академії, якщо ви знаєте, студентам, що не мали коштів,

поодинокими винятками. У мене найбільшу ностальгію викликає, хіба, хлібний магазин на розі вул. Толстого біля Червоного корпусу університету. Тут я щодня з 6-ої до 8-ої ранку розвантажував хліб. Пригадую цей запах хліба... Потім мені давали булочку (за те що сам не брав), і я біг у бібліотеку.

Кор.: Ви жили в гуртожитку?

В.Б.: Два роки. Другий - це була моя "лебедина пісня". Варто було пожити в гуртожитку - і я одружився.

Кор.: Тобто, Ваше головне кохання теж студентське?

В.Б.: Так, на все життя, серйозне, я особливо підкреслюю. Вже срібне весілля відгуляв.

Кор.: А якою була роль удачі, випадку у вашому навчанні? Ви їм довіряли?

В.Б.: Так. А взагалі, якщо говорити філософськи про збіги обставин, то вважаю, що всім студентам КМА пощастило, що ми з Сергієм Семеновичем не розминулися 21 липня 1991 року, коли мені раптом "стрілило" в голову відновити Києво-Могилянку. Якби я його не "зловив" тоді біля переходу, то, можливо, у вас зараз інший ректор був би. Так що є таке місце, де можна поставити пам'ятний знак.

(Для студентів НаУКМА редакція може повідомити точні координати священного місця).

Кор.: А в Вас були улюблені викладачі?

В.Б.: Правду кажучи, улюблених не було. Я любив викладачів, що примушували мислити...

Іноді траплялися й парадокси: у мене був "неулюблений" викладач з прецікавим прізвищем. Всі його

розмірковування про літературу викликали у мене спротив (на кожній лекції він залишав 10 хвилин "для полеміки з Брюховецьким"). А пізніше, коли я почав працювати в "Літературній Україні", він раптом усім заявив, що от Брюховецький - його учень і послідовник, що мене обурило до глибини душі.

Кор.: Пане В'ячеславе, а чим Ви займалися на нудних лекціях?

В.Б.: Я на них просто не ходив - у мене був індивідуальний план. Мені потім розповідали, що викладачі на кафедрах сварилися: "Та що ти мені кажеш! До мене Брюховецький ходить на лекції, а до тебе не ходить!"

Кор.: А чи були у Вашому студентському гурті якісь особливі традиції звички?

В.Б.: Ми зараз покличемо ще Володимира Федоровича Кобзаря (помічник Президента - В.К.), теж нашого однокурсника... (згадують вже втррьох).

В.Б.: Була одна хороша та благородна звичка на нашому факультеті. Хлопці в нас поділялися на тих, що вже відслужили в армії, і тих, хто ще не служив. Іванюк на нас з Володимиром Федоровичем дивився знизу вгору, бо ми йому видавалися старшими...

С.І. (обурено): Уявляєте, як мені треба було присідати!

В.Б.: От Володимир Федорович виступив ініціатором проведення заходу "аплікації" на військовій кафедрі.

С.І. Ловили старші "зеленого" однокурсника, який не служив у армії. Брали його, скажімо, Кобзар за праву, Брюховецький - за ліву руку, розганялися

і всім тілом “наклеювали” його на стіну. Це й була “аплікація”.

В.Б. Дуже корисна, до речі: молодому - масаж хороший, стіна випробовується на міцність, а ми - зарядкою займаємося.

В.К.: Ну, з Сергія Семеновича “аплікації” неякісні виходили. Він пручався, хвицався... Взагалі, деякі студенти такі худі були, що мляво до стінки “печатались!”

Кор.: А силуети на стінах залишилися? Для історії.

С.І.: Де там - позафарбовували!

У теплому кабінеті (бо ще за день до цього Президент сидів тут, як Дід Мороз), розчулені цим інтерв'ю, три високі посадові особи поринули у спогади студентської юності.

Цю потішну і дуже корисну мемуаристику редакція сподівається видати окремим “томом”. Підписка вже почалася!

Розмову вела Валентина Колесник

Спудейський гороскоп

Шановні спудеї; ось - ви, а ось ваш гороскоп; рівно на місяць; як жити далі - читайте в наступному номері отож:

Овен. Цікавим є те, що напруга, набута людьми цього знаку за час сесії не лише не спаде, а й зростатиме. Остерігайтесь контактів з викладачами.

В бізнесових справах - ситуація сприятлива: якщо ви закупите вагон вугілля, то не виключено, що вам ще до кінця місяця вдасться обміняти його на цистерну нафти.

(далі див. наступні сторінки)

ШАРА -

студентська богиня

Це вона допомагає добре скласти іспит, навіть якщо нічого не вивчив, це вона підсовує єдиний щасливий білет, це вона робить найсуворішого викладача лагідним.

В багатьох вузах існують легенди про Шару, є навіть цілий обряд закликання її на поміч.

Масштабне “задобрення” Шари здійснюється перед сесією в гуртожитках. Ось як прикликають Шару в Київському політехнічному університеті (розказано Олегом Герчуком):

“Обряд починається рівно опівночі. Спочатку всі мешканці кімнати закривають двері, далі відчиняють вікна і, махаючи рушниками чи просто руками, виганяють злих духів з кімнати. Оскільки Шара любить солодке, заліковки кладуть до пакета з цукром.

Студенти висовуються з вікон і голосно кричать три рази: “Шаро, прийди! Шаро прийди! Шаро прийди!”. Тоді закривають вікна, витягають заліковки з цукру (а Шара вже там, в заліковці), іноді надягають на них гумки - щоб шара не вилетіла.

Тепер не дай, Боже, комусь чужому відкрити заліковку! Та й самому не бажано. Найкраще, щоб першим її розгорнув викладач на іспиті. Дуже добре, коли перед іспитом можна зайти в аудиторію і, відчинивши вікна, ще раз покликати Шару”.

Є в Політехніці переказ, як шара допомогла одному двічнику. Перед початком іспиту студенти скупчилися біля аудиторії, в якій уже сидів дуже суворий викладач вищої математики. Заради жарту друзі видерли з рук двічника заліковку (в ній, звісно ж, сиділа Шара) і

десь опівночі ми ходимо в Жовтневий парк, де біля озера в формі інтеграла є величезна гранітна куля. То і є пам'ятник Шарі. Мовчки (говорити не можна) ми виходимо з гуртожитку, стискаючи в руках заліковки. Кладемо їх під гранітну кулю, самі штовхаємо її з усіх сил і три рази кричимо: "Шаро, прокоти!" Тоді забираємо заліковки і також мовчки повертаємося. Розкривати залікові книжки до іспиту не треба".

"В Криворізькому військовому училищі, - продовжує Тарас Коломієць, - курсанти вибігали всією казармою в одній нижній білизні та чоботях у двір і "ловили Шару" - ганяли по дворі і махали руками. Нарешті ватажок, набравши повітря в поліетиленовий пакет, кричав, що він зловив Шару. Всі підбігали до нього, шанобливо оточували і провадили до казарми, де Шара "випускалася" з пакета, а курсанти, з відкритими заліковками, припрошували її кожен у свою".

Треба зазначити, що Шара не популярна в гуманітарних вузах, її більше шанують "технарі". Розвиток і поширення холодного Рейтингу унеможливорює існування Шари в НаУКМА та Інституті міжнародних відносин. Але, все ж таки, бажаю всім студентам, щоб Шара їх любила, і щоб здавали вони сесії, якщо не "на шару", то хоч без зайвих проблем.

Галина Логінова, НаУКМА

пожбурили її під двері аудиторії. Через кілька хвилин заліковка вилетіла з-під дверей. Розгорнувши її, ошелешений двієчник побачив розмашисте "відмінно" і підпис суворого викладача.

В КМУЦА (Київський міжнародний університет цивільної авіації) даний обряд має зовсім інший вигляд (розказує Ірина Яременко):

"Перед сесією треба вибрати місячну ніч; і

Редакція чекає на повідомлення про цікаві події в різних вузах країни.

"Засвітіть" свою Alma Mater в "Центрі Європи"!

Сторінка однієї історії.

Що таке січень? Ну? Раз... Два... Три... - Правильно! Це місяць веселощів, забав (одна з них, безумовно, зимова сесія), а ще - заметіль карнавалів, маскарадів, балів... Романтика? Так. Будьте відвертими, у вас же не раз виникало бажання по-справжньому прилучитися до зимової гармонії і закружляти у вихорі цього січневого саява або, принаймні, спостерігати за ним у розмальоване морозом вікно. Пригадуєте яскраві видовища, які при цьому поставали у вашій уяві.

Тож, оскільки ще тривають новорічні свята, я зроблю вам не-величкий подарунок (о, яка ж я Добра фея) - і безкоштовно, "тоєсть даром", запрошую вас на бал. Куди? У Київ, точніше на Контрактову площу першої половини ХІХст.

Чи знаєте ви, особливо ті з вас, хто полюбляє газету "Бульвар" etc., якою була тоді репутація нашого "стольного града"? Її визначали так: "Можна сказати, що Варшава танцювала, Краків молився, Львів кохався, Вільно полювало, а Старий Київ гуляв у карти." Так, саме гра в карти процвітала у Золотоверхому Дідусеві протягом січня. Притулком її були контракти (славетний в регіоні Кон-трактовий ярмарок та його безпосередній осередок - Контрактовий будинок), куди наїжджало безліч власне ярмаркових шулерів. Чи не це спонукало відомого піаніста Ліста, одного з найазартніших гравців у карти, 1847 року завітати до Києва. Переказують, що заробляючи з своїх концертів у Києві колосальні гроші, він того ж таки дня

переводив їх за зеленим столом (як наші з вами “нові” співвітчизники). Ми можемо лише здогадуватися, які шалені суми потрапляли при цьому до кишень деяких ділків. Але цілком логічно було б припустити, що не тільки карти, які ставали частиною ярмаркової гульні, притягували як Ліста, так і інших (до речі Пушкіна і Бальзака) до славетного міста, а й...безліч красунь, не тільки серед вельможних панянок, але й поміж простими, міськими обивательками (це визнають і наші сучасники!). Звичайно, хто міг встояти перед українською жіночою красою, що так гармонійно поєднувалася із блиском нечуваної розкоші, пахучими квітами, ароматами напоїв (справжнісінький вам київський Версаль). До речі, чи знаєте ви, хто виконував роль галантних кавалерів? Даремно напружуєте свою сіру речо-вину. Відповідь дуже проста - студенти Київського університету (тоді ще Св.Володимира). Про їхню «зручність» та гарні манери ходили легенди поміж сучасниками. Звичайно, приємно чути, що місцеві парубки своєю вишуканістю втирали носа чужинцям, а ті були не з такого вже й близького світу - з Польщі, Австрії, Прусії, Великобританії, Італії, Швейцарії, Саксонії, Ба-варії, Ганноверу, Сардинії, Греції... Чим не сучасне племінне різноманіття Києва, але навряд чи хоч одне з сучасних масових видовищ (“Нью - Йорк”, “2000”etc.) спроможне зібрати таку публіку, як це свого часу робив Контрактовий будинок, що зараз, до речі, чекає на нових господарів.

Ну що? Є про що подумати, є над чим помізкувати, є що зробити сюжетом художнього фільму під назвою, скажімо, “А-ля контракти”, хоч це, можливо, виллється не в одну копійчку. Адже, щоб відобразити усю різнобічність контрактової феєрії від її розважальної функції (до речі, знали б ви

скільки матримоніальних справ було укладено на балах) до вагомої ролі в розвитку культури та літератури (перші театральні спроби, книжкові ярмарки; не обійшлося тут і без декабристів, і...), щоб зробити все з колишнім шиком, ілюмінацією та феєрверками, потрібно знайти неабиякого спонсора.

Олена Бетлій

Спудейський гороскоп (продовження)

Тілець. Не падайте духом! Не падайте з мостів, будинків та високовольтних ліній електропередачі. Остерігайтесь ожеледиці. Всі подібні плани відкладіть на невизначений термін. Бійтеся комарів, жаб та крокодилів.

Під кінець поточного тижня є можливість закохатися в міському транспорті. Будьте уважними.

Близнюки. У представників цього знаку все ще зберігається нагода зробити кар'єру вихователя дитячого садка або міністра фінансів (можливість десь до кінця місяця). Заведіть собі домашнього друга, скажімо кактуса, це розвіє нудьгу та самотність, купіть дельтаплан або кольорові підтяжки - це допоможе вирізнитися з натовпу.

Бережіть вуха: у вас їх лише два.

(далі див. наступні сторінки)

**Редакція приймає від студентів
при-ватні, при-кольні,
оголошення
та само-рекламу
і презентує її в Центрі Європи!**

БОЖИ

ВІТАЮ ВАС, ШАНОВНІ ПАРАДИ! СІГОРОМІ МІ ЗАВІТАЛИ В СТИНІ СВАВЕТНОГО ВУЗУ "М" У МІСТІ "М"! ГАВАРИТЕ ПОГИБЛИМО НА ЗВУЧАЙМЕ БУДУЩЕ ЖИТТЯ СТУДЕНТІВ.

НАЩО ВИ ЧЕ ЗРОБИЛИ? ВИ Ж НАМ (!!) АПАРАТУР (!!!) ЗІНСУВАЛИ!

БЕРАКЕ НІ-МАТИКА СІ-МІ

З ЖІНКИ...

АЛЕ ВІН ЗІНСУВАВ НАМ АПАРАТУРУ !!!

ЗАРАЗ ВСЕ ПОБАЧИМО... МІКРОФОНЧИК. УРМ-ТА-АК...

ЯКІ ПРОБЛЕМИ, ЧУВАКИ?! ДАЙТЕ МЕНІ ЧЕ БАРАХЛО!

ЩО ВІН ТАМ РОБИВ?!

РЕМОНТУЄ! ЧЕ ДУЛОСЬ МАЙСТЕР НА ВСІ ДУЛИ.

ВСЕ! ОСІВАЛА ТЕХНІКА! ЗАВІТ ГЕТАЛІ А ЗАБРАБ.

ГУРТОЖИТОК

неспокійно. Гуртожиток схожий ще на піонерський табір минулих літ, але там - відбув зміну і поїхав додому, а тут потрібно жити 5-6 років. Потроху ставати самостійними і сильними. До того ж в наш час київський гуртожиток є комфортнішим від домівки поза Києвом: і гаряча вода є, і електроенергію не виключають.

Гуртожиток - територія кохання. Скільки Амур вистріляв тут своїх гострих стріл! Безліч сердець сповнюються тут щастям - багато розбиваються на друзки. Немало з тих, що спізнали смак кохання в гуртожитку, потім перетворилися на подружжя, і Тетянки та Любочки зі Львова та Бердичева поїхали за своїми Тарасами та Миколками до Херсону чи Донецька.

Гуртожиток - це місце, де на картах світу захоплено пишуть: "Ми станемо знаменитими!" - або,

Гуртожиток - це місце, де повно дорослих дітей без мам. Треба самим якось харчуватися, що забирає прірву часу, треба влаштовувати свій побут. Де ще, як не тут, варять борщ відерцями, тижнями їдять одну картоплю, а потім (коли якась божевільна гривня залетить до кишені студента) п'ють шампанське, закусуючи шоколадним тортом.

А ще іноді в гуртожиток забігає сум за рідною домівкою. Особливо, якщо важко вчитися, щось не виходить, коли хочеться побути одному, а навколо завжди гамірно та

вихилившись в чорну ніч, кричать: "Ми ніколи не померемо!". Бо ми - це втілення надії на майбутнє, ми - молодість, натхнення, щастя. Хто буває всюди і завжди? Хто займає гальорку в театрі?

Хто найвеселіший на вечірках, горланить на всіх футбольних матчах і знає Київ краще самих киян? Звісно - студент гуртожитку.

А наступного року в холі знову стовпляться новоприбульці зі своїми торбами і мамами. Їх відведуть і поселять в кімнати, звідки вже пішли в життя їх попередники, - і знову

- ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТУ

почнетесь все спочатку.

Гуртожиток - це вічна будівля, в якій тече молода кров.

Галина Логінова.

Гуртожиток - погляд зсередини.

Поволі рухається життя. Можливо, вперед, а може, й назад, якщо взяти до уваги твій моральний стан. Найгірше, що тобі самому не вдається чітко визначити - де ти? І мимохіть погоджуєшся, що так, справді, може бути й життя без життя. Та це вже не новина для тебе. Адже ти розумів це й раніше, принаймні здогадувався, що так може бути, але щоб з тобою - навряд...

Коли ж це було? Тоді, коли ти ще жив під крильцем батьків, коли сподівався на краще, коли стіни майбутнього твого притулку - що часто зветься Alma Mater - здавалися тобі вершиною мрії, планкою бажань. Та це був лише дитячий серпанок твоїх філо-софських міркувань. Тобі виповнилося 17, ти нарешті спекався нудної школи і, сам того не усвідомлюючи, позбувся спокою. Спочатку ти ще радів, що лишив позаду свої проблеми, які почасти і примусили вступати до вузу іншого міста. Звичайно, приємно відчутти смак свободи, без прискіпливих зауважень батьків, недоречних натяків друзів.

Аж раптом, що це? Сум - звідки б йому взятися? Ти король свого

становища, але... Сльоза...одна, друга...

Все не так: жаль до себе обіймає душу, а потім такий звичний розпач. І хочеться тікати. Куди? Додому? Але в тебе вже (або поки що) нема дому. В батьків ти почуваш себе як у гостях; все однаково чуже і знайоме. Ця подвійність пригнічує тебе. Тікаєш з хати, йдеш до друзів, але й там не те. Ні, вони раді тебе бачити, широко посміхаються, уважно слухають твої "студентські оповідання", але раптом ти помічаєш якусь заклопотаність в їхніх очах, які, начебто, промовляють до тебе: "Так, все це, звісно, цікаво, але ж в нас інше життя. Ти підеш, і ми знову не згадуватимемо про тебе до наступного твого візиту." Прикро, але - це життєве правило - так поступово втрачаються давні друзі. А де шукати нових? У стінах тимчасового помешкання, тобто гуртожитку? Серед тих, з ким ділиш щоденну трапезу; до кого намагаєшся призвичаїтись рік, другий..., або ж вперто їх не помічаєш, знаючи в кімнаті тільки своє ліжко, свою тарілку, ложку і стілець?

Банально? Так. І все осточортіло - ця буденщина, обличчя, нікому не потрібна науковість науки. Щось вдалося, а щось ні. Частково переможена самотність (про неї згадуєш хіба що вночі, коли все навколо зникає у темряві, або ж, коли залишаєшся сам у кімнаті, що, зважаючи на наше перенаселення гуртожитків, буває дуже рідко, коли, напр., твої сусіди поїхали по домівках за "хавчиком" (о, в таких випадках ти не такий вже й самотній, тебе підтримує думка - невдовзі буде, що поїсти)). Але навіть ці хвили тимчасового розпачу (адже відчуття самотності інакше не назвеш) надовго пригнічують тебе. Ти відчуваш себе цілісною натурою, на яку

всім начхати. І ти питаєш себе, хто дав їм право розпоряджатися тобою, твоїм найкращим віком, коли так хочеться помилуватися власною красою, а не на кожному кроці усвідомлювати, що всі істини, яких тебе навчали колись - брехня, і в світі (особливо нашому) нема ні честі, ні високоморальних цінностей, а лише довічна боротьба за існування. Перед очима змінюються обличчя - друзі, приятелі, недруги... Ти засинаєш, щоб зранку, саме тоді, коли починає снитися "руде слоненятко", бути "обломаним" цинічним реготом будильника. Щоденна машина знову починає працювати.

P.S. Мине час, і знайдеться безліч причин, щоб із сумом згадати оті роки, проведені в "общазі", забарвлені плином нічних думок, відвертих, по-справжньому філософських, розмов, невмілими акордами і співом під гітару. Тоді забудуться скарги і сварки. Так було, є і буде (на цьому тримається наше людське існування), але за умови, якщо тебе особисто не зламає цей потаємно-бухливий світ студентського життя.

Олена Бетлій

Спудейський гороскоп

(продовження)

Рак. Раків чекають проблеми у гуртожитку. Хто там не живе, приїдьте в гуртожиток на днях і відбудьте свої проблеми. Не конфліктуйте з начальством. У випадку конфлікту ви легко доведете свою інтелектуальну перевагу, а начальство - свою владу. Найбільш настирливим ракам гарантуємо період змін та переїздів.

Лев. На тижні у вас трапиться нагода постріляти з автомата Калашнікова та запустити два "Стінгери". Бережіть

Панове гуртожитесь-кі! Ви собі навіть не уявляєте, яку довжелезну історію має наше з вами дороге місцепроживання. Це ж просто торба! Це справді-таки "торба". Латинкою *bursa* (так у давнину гуртожитки називались) означає "торба", "гаманець", в які жалісливі меценати - міщани, ченці, навіть митрополити (наприклад, Петро Могила) - вкладали свої кошти.

Перший гуртожиток з'явився у Франції, і швидко ця "болячка" поширилась у Європі, а далі - і в Україні. 1768 при Київській Академії був заснований "сиротопитательний дом для "природних" (тобто тутешніх) юнаків та іноземців". Згодом бурса поділялась на "велику" (на території Академії) і "малу" (у приміщеннях парафіяльних церков на Подолі). Студентів академічної бурси називали "академіками", решту - "малими бурсаками". Академічна бурса була під безпосереднім наглядом префекта. Але фактично, за порядком наглядали суперінтенданти (щось подібне до керівника житлового відділу) та сеньйори з числа студентів старших курсів (як сучасний старостат). Давні педагоги були переконані, що спільне проживання сприяє процесові навчання. "Зелених" спудей "виросчували" у досить закритій системі, щоб спокуси великого світу не баламутили ясних студентських голівок.

У сучасному гуртожитку, як виявилось, продовжують існувати традиційні проблеми бурси старих часів.

довколишню природу, насолоджуйтесь йогуртами.

Перевірте стіни своєї кімнати, можливо, ви знайдете там скарб або, принаймні, забуту ще того року гривню.

(далі див. наступні сторінки)

Вона майже ніколи не вміщувала всіх бажаючих і дуже швидко “виходила з ладу”. Приміром, 1719 року митрополит Рафаїл Заборовський збудував новий дерев'яний будинок бурси в Києві, а вже до середини 18 ст. жити в ньому не могли навіть найневибагливіші спудеї. І бурсаки бомбардували начальство “прошеннями”, де сказано, що вікна і двері погнили, будинок осів у землю, а весною його заливала вода і вся студентська братія, кахикаючи, перекочовувала в лазарет.

Перша стипендія (тоді вона називалася “жалований оклад”) була призначена урядом у 1694 році і відзначалась особливою “щедрістю”. Що ж мав робити бідний на харчі і за природою своєю “неймовірно ненажерливий” (це так грубо висловився Гоголь у “Вії”) бурсак, як не заводити свій бізнес? Старші студенти виходили “промишляти” ввечері: співали псалми і канти, збирали пожертви, а молодші в обідню пору тягнули молитви попід дворами заможних киян і випрошували шматок хліба. Коли ж доброчинності міських обивателів, щоб наситити “голодранців”, годі було дочекатися, бурсаки стихійно спустошували городи, робили нальоти на базари й льохи з продуктами і цупили на дрова кілки з міської огорожі.

Лише двічі на рік (на Різдво та на Великдень) студентство організовано ходило зі “звізду” чи вертепом,

ставило містерії; зате потім можна було розкошувати пампушками і пундиками, а то й смаженою гускою, і досхочу “різати” пиво.

Здається, Job Centr'у НаУКМА, який геть не враховує національних традицій, варто було б зайнятися організацією і такого “підробітку”.

І взагалі, давайте цінувати і берегти негаразди нашого гуртожитку як символ дорогоцінного зв'язку часів!

Валентина Колесник

Конкретні факти тут і далі подаються за:

- * Микитась В. Давньо-українські студенти і професори.- К., 1994.
- * Петров Н. Киевская академия во 2-ой половине 17в.- К., 1895.
- * Помяловський М. Нариси бурси.- К., 1983.

Редакція приймає до розгляду матеріали, що стосуються студентського життя та студентських зацікавлень у довколишньому світі (умови: читабельність, обсяг до 1 стор. друкованого тексту).

Редакція любить НаУКМА- нашу Alma Mater.

Редакція оголошує конкурс на кращий логотип журналу “ЦЕ”. Приз-всезагальне визнання

Редакція

радо співпрацюватиме з приватними розповсюджувачами “ЦЕ”.

TAIZE -

Ми часто чуємо, як нас, молодих, звинувачують у лінивстві, розпусті, байдужості, жорстокості та інших аморальних вчинках, але це тільки одна сторона життя, певна річ, не зовсім приваблива, і ми не беремося стверджувати, що її немає.

Але молодь не така вже й погана. Доказом цього є те, що десятки тисяч молодих людей з різних частин світу, різних конфесій та віросповідань, з різним кольором шкіри та відмінними поглядами на світ та життя у ньому приїжджають на християнські зустрічі.

Всіх нас об'єднує любов і віра в Бога, і ми

їдемо на ці міжконтинентальні зустрічі, аби прийти від сумніву до примирення та єднання.

Більшість з нас студенти, яким бракує часу на роздуми серед бурхливого потоку життя, яке несе нас, кидає на "каміння", часто руйнуючи рожеві мрії й фантастичні плани на майбутнє.

Але зупинись! Стій! Поміркуй! Куди прямуєш? Для чого це все?

Taize - це, власне, найкраща нагода для цього. Тільки побувавши там, поспілкувавшись з такими ж, як ти сам, ставиш собі конкретні запитання:

- Що надає сенс твоєму життю?
- Що можеш зробити ти, бачучи навколо себе страждання?
- Як допомогти дітям, що голодують сьогодні, тепер, зараз, тут?..

На цих зустрічах десятки тисяч молодих людей звертають свою молитву до Бога: "Ісусе, наш мир, ми можемо розгубитися в світі, де існують незбагненні страждання невинних. Прийди дати нам силу подолати тривогу та нашу збентеженість втіхою через Духа Твого Святого, присутнього в кожному з нас".

У великих залах, де зустрічається молодь, звучать молитви на різних мовах, серед них - і українською. На Новий рік кожна делегація презентує свою країну, демонструючи національні звичаї та традиції. Тут, на Taize, напевно, найбільше відчуваєш, що важить для тебе власна держава, її історія, мова, культура.

Прага, Будапешт, Мюнхен, Париж, Вроцлав, Штуттгарт, Відень - це далеко не повний перелік міст, які радісно вітали молодь, даючи нагоду не лише спілкуватись та молитися, а й пізнавати їх неповторну красу та історію.

ВСЕЄВРОПЕЙСЬКА ЗУСТРІЧ НАДІЇ

Звичайно, найбільша заслуга в цьому монашій спільноті Taïze. Власним життям, своєю любов'ю, милосердям, терпінням брати показують, як можна і треба жити. Молоді, красиві, повні енергії люди жертвують себе Богові і ближнім.

Багатьом Taïze додає впевненості, сили, зміцнює віру в краще, долає сумніви та протиріччя.

В моїй пам'яті завжди звучать слова, які можна почути на спільних молитвах:

Нехай ніщо тебе не тривожить,
І ніщо не лякає тебе.
Нехай ніщо тебе не тривожить -
Бог завжди з нами.

Галка Соловій

Про журнал : з вірою в майбутнє

І цього разу підібрався різнобарвний гурт фанатиків (про фанатизм- див. у одному з наступних (?) номерів), котрі прагнуть випустити журнальчик- от. Розуміємо, щоправда, що ситуація в Україні та світовому співтоваристві складна (економічний спад, корупція, тероризм, загальна байдужість і т. д.), але спробуємо трохи протриматися зі своїм «дітищем», заки та ситуація повідбиває печінки нашому оптимізму, а в нас- бажання будь-що робити.

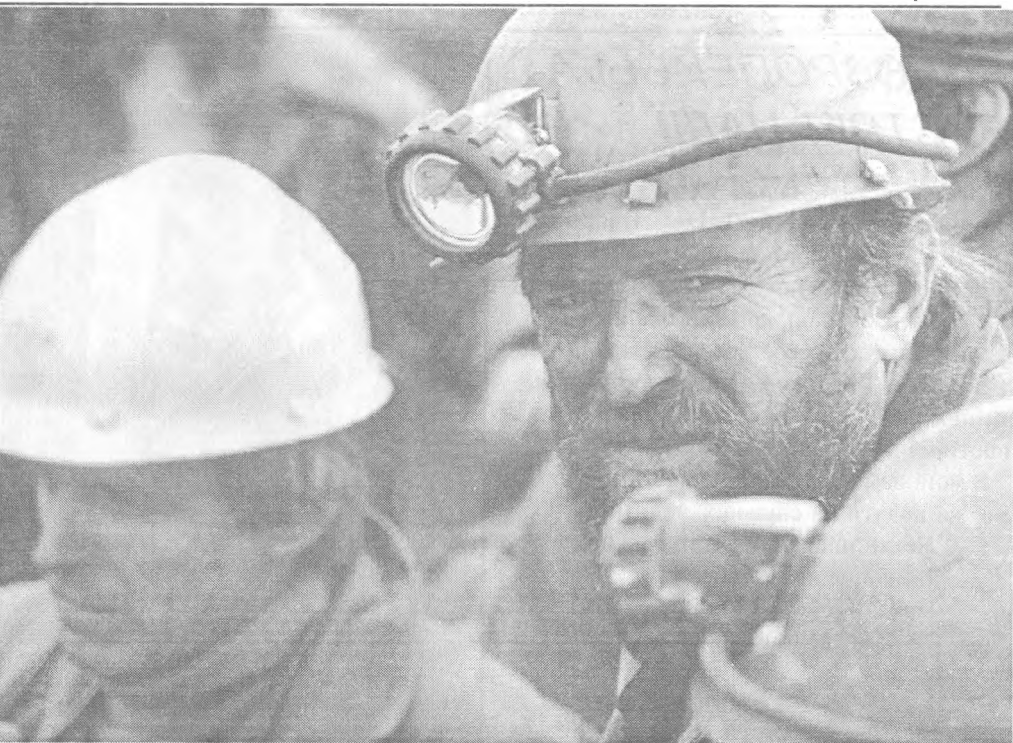
Задумка, загалом, така, щоб «Центр Європи» (використовуючи тактику Blitzkrieg) захопив у коло своїх читачів

студентів усіх континентів, швидко досягнув тиражу 1.5 млн. примірників і став духовним Центром Європи.

Так, - подумає читач, - вони або пихаті, або хворі на голову, або просто «прикалюються». От- от, шановні, саме це третє. Направду, журнал хотів би стати дзеркалом (люстром, свічадом) сучасного українського спудейства; отже: які ви- такі ми. Як довели, між іншим, численні дослідження педагогів- психологів, студент- це амбівалентне поєднання серйозного і того, що «по- приколу»; якщо нам вдасться зробити такий же журнал.... то ми ще подивимося де за рік будуть всілякі- там «Paris Match», «Bunte» та «The Newswiek» (очевидно, що там, де й зараз); принаймні, тішимо себе надією, хоч трохи поіснувати для Тебе, читачу. Наша співпраця (ми пишемо- ти читаєш), думаємо, не підє намарне. Ну, то дай, Боже, всім нам. Come on!

Редакція

Болеслав II, Хоробрий

МАСКУЛІНІЗМ - чи існує проблема?

Соціум сьогодні вперто рухається до статевого нівелювання. Облишмо остеронь проби фізіологічних трансформацій: питання бі- та транс-сексуальності, геїзму та есбізму вже достатньо “розроблені”, головню в скандально-спекулятивному, далекому від адекватності висвітлення мас.культному” ключі. Звернімося, атомість (але лише для постановки проблеми), до психологічного, “гендерного” тотожнювання статей в наш час.

Якесь французьке опитування джерела інформації зараз не пригадую) виявило, що самі ж чоловіки передбачають поступовий самовідхід від традиційного чоловічого” іміджу поведінки: опитувані вважають, що чоловіки початку 21-ого ст. , удуть підкреслено ніжними, м’яко-

характерними, до того ж — добрими кулінарами.

З іншого боку, все більше довкола жінок, яких не задовільняє (і це, очевидно, природньо) позиція «іншої», вони все активніше включаються в боротьбу за перетворення світу, успішно конкурують з чоловіками в усіх, навіть в традиційно “чоловічих” (управління, армія) ділянках життя.

Проте змінюються не лише зовнішні “візуальні” орієнтири статевої ідентифікації (зачіска, одяг, манери) чи оперування “життєвим матеріалом” (перспективи кар’єри та сімейного життя); на повістку дня незабаром може стати внутрішньопсихологічна нівеляція статевого типу; іншими словами, на певному етапі жінці стане

байдуже наскільки вона відповідає традиційному уявленню про жінку, а чоловік стереотипно “чоловічі” якості розвиватиме не більше як традиційно “жіночі”.

Зрозуміло, що такий підхід потягне за собою тотальний злам системи традиційного виховання і буде мати наслідком появу певної кількості, пардон, “напівфабрикатів”, котрі підсвідомо, а може й свідомо, не ототожнюватимуть себе з жодною зі статей.

Певна річ, процес вряд чи набере масових тенденцій: надто велика частина Земної кулі “погрюзає” в патріархальній традиції, де чоловік та жінка кожен мають фінансову фіксовану (навіть надто фіксовану, підневільну) позицію.

Крім того, існує ще й зворотня тенденція спротиву “гендерної нівелляції”: не раз доводилося чути одверто негативне ставлення молодих дівчат до фемінізму (який, очевидно, бачиться ними лише як його радикальний варіант); в будь-якому випадку, рух феміністок відводить від традиційного розуміння “жіночності”. Сакраментальне питання, як поєднати імідж “ділової жінки” з куртуазними рисами “принцеси на горошині”, намагаються вирішити сучасні “жіночі” журнали.

Чоловіча частина якось “відстала” у вирішенні таких архіскладних питань; проте, приймаючи виклик і опозитуючи зростаючій претензійності жіноцтва (так і хочеться додати “на світове панування”), чоловіки все частіше ностальгізують за “давніми добрими часами”. Хтозна, можливо, ми за мить до народження нової пост- чи пропатріархальної філософії— masculinism’у — що виконуватиме “видозберігаючу” ідентифікуючу функцію (якщо лише чогось подібного не придумали років з 20 тому на Заході).

Редакція оголошує набір

в Холл Меценатів. Варто щось пожертвувати на журнал і ви туди потрапите (ваше ім'я - в наступному ж номері “ЦЕ”, згідно рейтингу меценатів). Мідь та інший лом кольорових металів Редакція не прийматиме.

*Редакція радить всім
спудеям-українцям:
говоріть, в кінці кінців,
українською мовою.*

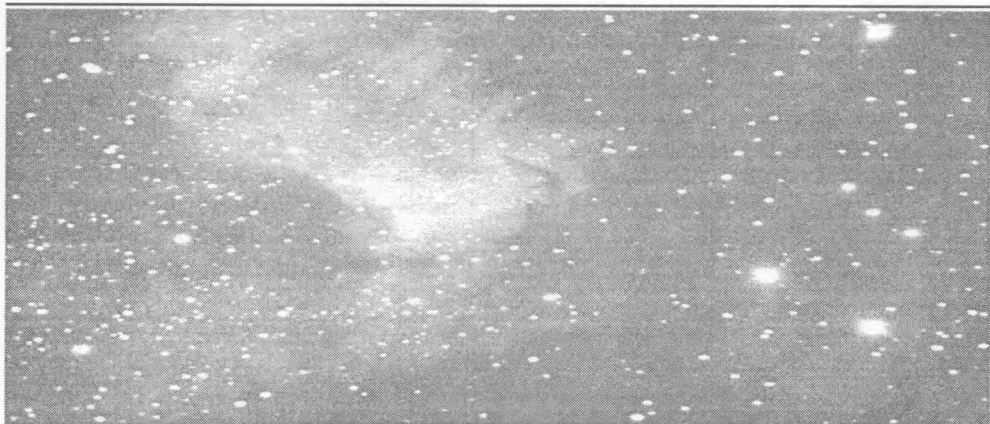
Спудейський гороскоп (продовження)

Діва. Нарешті вам на думку спаде трохи по-вчитися. Думка, напевне, виявиться не те щоб хибною, але скороминучою. Вже в другій декаді таких думок не з'являтиметься. Більше поталанить з відпочинком: якщо у вас є 2-3 тис. доларів — вас радо чекають на Канарах, пам'ятайте про цю можливість.

Розслабтесь і робіть так щовечора.

Терези. У дівчат цього знаку — проблеми: наступного тижня у вас закохаються одразу троє; не поспішайте з відповіддю; не виключено, що двоє з них самоліквідуються в результаті дуелі (наприклад, закусують одне одного до нетоварного вигляду), а третій взагалі може виявитися неспроможним (в економічному плані). Отже, все добре зважає і очікуйте четвертого. Хлопцям-терезам зважувати поки що нічого. Sorry, guys!

(далі див. наступні сторінки)

Спудейський гороскоп

(завершення)

Скорпіон. Місяцями накопичувана агресія вирветься в кінці кінців (або в кінці тижня) брудними нецензурними “базарами”. Подбайте, аби в цей важкий момент поряд не було керівництва (ректора, декана, улюбленого викладача тощо), краще, якщо все вислухає той, хто справді вас розуміє.

Стрілець. Фортуна усміхається вам: упродовж найближчих днів вдасться настріляти по вухах конкурентам, вдало відстрілятися на найважчих семінарах і стрільнути не менше 10 цигарок (хто не курить – подаруйте першому зустрічному Васі).

Якщо працюєте, не виключено, що вам заплатять.

Козеріг. Обережно, за вами стежать! Думаю, в найближчому майбутньому “стежник” виявиться. Тим часом будьте спокійними, дружелюбними, постійно усміхайтесь і не робіть помилок (в тому числі й у контрольних роботах).

Бережіться незнайомців; при контакті з незнайомцем детально розпитайте його про мету запиту, визнайте домашню адресу

контактуючого, номер паспорту, ідентифікаційний код та групу крові (на рукаві); одразу ж після контакту промийте уражені частини тіла великою кількістю води з милом.

Водолій. Не виключено, що незабаром вас “обує” нічим не виправдана жага до читання. Потяг буде настільки сильним, що вам не стане змоги взяти більшість текстів, запланованих до кінця триместру (семестру); задовольняйте себе також додатковою літературою. Не наїжджайте при цьому на лаборантів (-ток), вони, як правило, невинні. За рекомендаціями та інструктажем зверніться до більш досвідчених викладачів, спеціально натренованих докторів наук.

Риби. Маневруйте! Швидше бігайте, раціональніше харчуйтеся, підіймайте гантелі, штовхайте штангу, киньте курити, купіть великого собацюру, похороніть марні надії, досягніть нірвани, одружіться – щось зі списку ви точно зробите вдало. Щодо іншого – ма-невруйте!

Щиро ваш Гороскіпник

40701

UKMA Library * Book

0162551

